

I Overensstemmelse med det anførte foreslaar Udvalget, at Lovforslagets § 50 udgaar.

For det Tilfælde, at Lovforslagets §§ 47 og 50 ikke des mindre maatte blive fastholdt, maa Retsplejeudvalget til § 47 stille følgende Ændringsforslag, der tilsigter at fritage Højesteret for i hver enkelt Sag at træffe særskilt Bestemmelse om Betaling af de paagældende Udgifter.

Det foreslaaede nye 2det Stykke i Retsplejelovens § 320 affattes saaledes: „Udgiften ved Tilvejebringelsen af de Ekstrakter, der som hidtil vil være at benytte ved Dokumentation af de for Højesteret indankede Sager, godtgøres Statskassen af den rekvirerende Part efter Regning fra Højesterets Justitssekretær, medmindre Sagen for Partens Vedkommende er afgiftsfri. Udgiften tages i Betragtning ved Dommens Fastsættelse af Sagsomkostningerne“.

13) ad Lovforslagets § 61 (vedrørende Rpl. § 459).

Billiges ikke af Justitsministeriet.

Da det i Lov om Tinglysning Nr. 111 af 31. Marts 1926 § 48, 1ste Stykke, er bestemt, at Umyndiggørelse og Anordning af Lavværgemaal skal tinglyses for at faa Gyldighed overfor Aftaler, der i god Tro indgaas med den umyndiggjorte eller den, for hvem Lavværgemaal er beskikket, er hele Bestemmelsen i Retsplejelovens § 459, 3die Stykke, 1ste Punktum i Slutningen, („der, da det . . . . . bestemmer“) nu overflødig. Det foreslaas derfor, at Lovforslagets § 61, 2det Stykke, affattes saaledes:

„I 3die Stykke, 1ste Punktum, sættes efter Ordet „Umyndiggørelsesdekret“ Punktum, og Resten af 1ste Punktum udgaar.“

14) ad Rpl. § 466.

Billiges af Justitsministeriet.

Retsplejeudvalget tillader sig at henlede Justitsministeriets Opmærksomhed paa, at Reglerne i denne Paragraf formentlig i visse Henseender er uheldige. Det foreskrives her, at enhver Ophævelse af en Umyndiggørelse eller af en Anordning af Lavværgemaal skal foregaa ved Landsretten; der paa-byrdes imidlertid herved Landsretten unødigt Arbejde, Parterne unødigt Besvær og Parterne eller det offentlige unødige Omkostninger. Spørgsmaalet om Ophævelse af et dekretet Lavværgemaal er en saa simpel og ligetil Rets-handling, at den uden mindste Betænkelighed kan overlades Underretten til Afgørelse, og det samme gælder Ophævelse af et Umyndiggørelsesdekret, i alt Fald i alle de Tilfælde, hvor Begæringen om en Umyndiggørelse i sin Tid er udgaaet fra den, om hvis Umyndiggørelse der er Spørgsmaal, og Umyndiggørelsen derfor overensstemmende med Rpl. § 459, 1ste Stykke, er dekretet af Underretsdommeren. En rimelig Ordning synes det at være, at Spørgsmaalet om Ophævelse af en Umyndiggørelse afgøres ved Underretten i alle de Tilfælde, hvor Umyndiggørelsesdekretet er afsagt ved Underretten og der ikke fra nogen af de i Retsplejelovens § 457, 1ste Stykke, angivne Personers Side rejses Indsigelse imod Umyndiggørelsens Ophævelse, samt at Ophævelse af anordnet Lavværgemaal altid afgøres ved Underretten. Der bør formentlig i alle Tilfælde være Adgang til Kære til Landsretten saavel for Parterne som for det offentlige. Retsplejeudvalget vil derfor indstille til Justitsministeriet, at Rpl. § 466 ændres som foran omtalt.

15) ad Lovforslagets § 67 og § 89 (vedrørende Rpl. § 480 og § 600).

Billiges ikke af Justitsministeriet.

Der tilsigtes ved disse Forslag en meget væsentlig Udvidelse af Sognefogdernes Kompetence, idet Grænsen for deres Ret til at gøre saavel Eksekution som Udpantning forhøjes fra 100 Kr. til 400 Kr. En saadan Udvidelse vil betyde en Lettelse i Dommerkantorenes Arbejde, som efter de gentagne Reduktioner i Arbejdskraft og de hyppige Udvidelser af Embedernes Omraader ved Nedlæggelse af Retskredse sikkert mange Steder er paakrævet, men Udvidelse af Sognefogdernes Kompetence er af flere Grunde ikke ubetænkelig. Idet man i saa Henseende henviser til Udtalelserne i Retsplejeudvalgets Skrivelse til Justitsministeriet af 25. Januar 1927, Punkt 10, skal Udvalget bemærke, at de Betænkeligheder, som der i denne Skrivelse gives